

Милоје Радовић

РЕКАО САМ

ПОЗНАТА СЛИКА

Слика свима позната:
Поље пшенице
И у средини страшило.

Нечије одело распето
На глоговом крсту
Пободеном у земљу.

Од човека који га је носио
Видљив је само страх –

Одани слуга
Који ће, пре или касније,
Постати његов господар.

А изнад хранљивог пејзажа
Птице опрезно круже.

Чекају тренутак
Да се насите
Зрнима сопственог страха.

ТАМНЕ ГОДИНЕ

СТИГОХ ИЗ РАТА,
АКО УОПШТЕ И СТИГОХ.
ПОЦЕПАН ИЗНУТРА И СПОЉА
ХОДАМ ПУСТОМ УЛИЦОМ СВОГА ГРАДА
КОЈА СА ДРУГОМ УЛИЦОМ
ПРАВИ КРСТ НА ЗЕМЉИ.

А НА ТОМ КРСТУ
СТОЈИ ЧОВЕК
РАШИРЕНИХ РУКУ.

КО ЛИ ЈЕ ТАЈ ЖИВИ КРСТ
НА ОЗЕМЉЕНОМ КРСТУ,
КОЈИ ОЧИГЛЕДНО ЧЕКА МЕНЕ?

И ЧУХ ДОБРО ЗНАНИ ГЛАС.
РЕЧЕ МИ:
ДОБРО ДОШАО РАТНИЧЕ ПЕСНИЧЕ.
БЕШЕ ТО ОН, ДОБРИЦА ЕРИЋ,
РАТНИК И ПЕСНИК ВЕЋИ ОД МЕНЕ.

САТИМА ПРИЧАМО О СВЕМУ,
САМО НЕ О РАТУ.

А ТАМНЕ ГОДИНЕ СТОЈЕ СА СТРАНЕ
И СВАКИ ПУТ МУ СЕ ПОКЛОНЕ
КАД ГОД ИХ РЕЧИМА ОСВЕТИ.

РЕКАО САМ

РЕКАО САМ :
„ПОСТОЈИ БОГ!”

ОДМАХ МИ ОБУКОШЕ КОШУЉУ
КОЈА СЕ ЗАКОПЧАВА НА ЛЕЂИМА.

ТАКО ОБУЧЕН,
НАПОКОН СРЕЋАН,
ХОДАМ ПО СВЕТУ.

Чекам да дођу речи
Које ће ме откопчати.

Занавек.

ДИПТИХ О ПУТУ

1

Пут који је умислио
Да је стигао до свог циља
И пут који је сазнао
Да је слепа улица.

Повезани су са путем
Којим иду људи
До неке омеђене парцеле
На градском гробљу,
Где четири побожна гробара
Спуштају уморног путника
У одмориште које ће повремено
Обилазити његови ближњи.

Међутим, пут који одатле почиње,
Отвара очи за које није знао да их има
И непогрешиво стиже
Тамо куда се упутио.

А где је то –
Само он зна.

2

Ако си икада причао
Са путем који некуда води
Сигурно понешто знаш
О прабини коју подижу
Боса стопала.

Чему нас то уче
Ужурбани путници који мисле
Да знају где су се упутили?

Помислиш на трен:
Њихово је знање прашина
Коју љутито стресаш
Са ципела малочас купљених
У тек отвореној продавници
Половне робе.

„То је зато што је прашина само прашина”,
Шапће ти на уво кућна помоћница
Која једва чека да одеш из куће
Па да на миру одгледа
Свој омиљени ријалити,
Стварну прашину човечанства,
Које је заборавило себе.